

Alina Beiu-Deșliu

Temă la insomnie

Editura Ideea Europeană
2012

Colecția: INSOMNII
Coperta colecției: Cristian Negoii

Editori: Andrei Potlog
Lector: Aura Christi
Tehnoredactor: Alexandra-Alina Ionescu

Editura Ideea Europeană
OP-22, CP-113, Sector 1, București,
Cod 014780, Romania
Tel/Fax: 4021-2125692; 4021-3106618
E-mail: office@ideeaeuropeana.ro
www.ideeaeuropeana.ro

Anul apariției: 2012
Ediție Digitală PDF
ISBN 978-973-1925-93-6

Copyright © 2012 Ideea Europeană

Această carte în format digital (eBook) este protejată prin copyright și este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Cuprins

TEMĂ LA INSOMNIE	5
PASĂREA HIERONYMUS	20
ZGÂRIAȚI, DAR CU CONȘTIINȚA ÎMPĂCATĂ	28
PATIMILE (DUPĂ AUTOBUZUL 168)	30
FILM CU TÂMPIȚI, DESPRE TÂMPIȚI	36
ANIVERSARE	38
INSTANTANEU	40
CÂINELE ÎNSĂ E SUPERB!	41

ALINA BEIU-DEȘLIU. Născută la Arad, la 31 mai 1948. Stabilită cu familia la București din 1956. A absolvit Conservatorul de Muzică „Ciprian Porumbescu” (1971). Profesoară de muzică la Liceul „Unirea” din Tg. Măgurele (1971-1975). Revine la București și se angajează ca secretară la Procuratura Municipiului București până în 1990. Lucrează apoi la ziarele *Libertatea* și *Evenimentul zilei*, unde este corector, iar din 1999 este redactor de carte la Editurile Albatros și Cartea Românească.

Colaborează cu versuri, proză și articole în publicațiile *Ramuri*, *Săptămâna*, *România Literară* (înainte de 1989), apoi în *Libertatea*, *Expres Magazin*, *Solteris*, etc.

Debutul editorial cu volumul de proză scurtă *Teleficțiune* (Editura Litera, 1989); în perioada următoare, publica traduceri din limba franceză:

- culege proză SF, *6 fantastice*, Editura Strada (București), 1991 (în colaborare cu Dan Deșliu)
- Simion Wiesenthal, *Calea Speranței*, RAO, 1993
- André Malraux, *Speranța*, RAO, 1994
- Jean Baudrillard, *America*, Albatros, 1994
- Julian Green, *Omul și umbra sa*, Albatros, 1996
- Julian Green, *Dac-aș fi tu*, Albatros, 1996
- Vl. Fedorovski, *Departamentul diavolului*, Albatros, 1997
- Vlaicu Ionescu, *Nostradamus, profet al lumii moderne* (I), Albatros, 1999
- Vlaicu Ionescu, *Nostradamus, profet al lumii moderne* (II), Albatros, 2001
- Vlaicu Ionescu, *Nostradamus, profet al lumii moderne* (III-IV)
- Julia Kristeva și C. Clement, *Femeia și sacrul*, Albatros, 2001
- Laure Hillerin, *Charles și Camilla*, Albatros, 2001
- Mireille Calmet, *Jocul lupoaicelor*, RAO, 2005

În 2004 publică la Editura Cartea Românească volumul de versuri, *Dreptul la singurătate*.

TEMĂ LA INSOMNIE

*... Era pretutindeni un joc, o convenție,
cum crește oceanul sub creșterea lunii,
echilibrând aripa grea de umbră
fără să existe în afara ei;
toate acestea încâlcite aproape
în glasul tău ca rădăcinile unui râu;
iertăți-mă, jocul acolo continuă!*

Cred că voi pierde și de data asta. Totuși voi juca, fair, până la capăt. Încerc să nu uit nimic, asta ține de regulile jocului.

Vorbesc, în timp ce în gând caut mereu alte variante.

*Nu știu de ce inventez în mine
scheletul fără aripi a o sută de continente
care mă împlinesc, adâncindu-se
incert, șovăind, ușor trist; nu știu de ce
te inventez peste tot, inventând în mine
această culoare violentă, mai clară
decât un ochi de linx, smălțuit pentru somn
alegându-ți pulberea din izvoare;
gesturile tale rămân astfel la mare distanță.*

Nu gesturile – ai fi crezut? – ci acest cântec e una din cheile ce se potrivesc aici... Vorbind cum vorbesc oamenii, n-am putea cântări această mișcare a sufletului.

Vânzare la negru, licitație, mai mulți care încearcă să câștige acest joc se agită ridicol, zvârlind în balanță capete, flori, bani și vorbe, multe vorbe care umbresc piatra pe care stăm. Aceleași sunete amestecându-se. Cuvintele la limita transformării codifică rigid absorbind în același vârtej lacom lumi lipsite de miracole, distilează sentimente și senzații, totul la urma urmei fiind aceeași universală materie trecută prin atâtea vămi, fiecare cu alte legi, cerând fiecare cu totul alte valori, plătite în dezagregări de timp și contorsionate forme ale transcendenței. Înșelătoare puncte de reper, vorbele ard retina cu mici corole cernând nisip – imateriali soli ai eternității – care mă acoperă încet. Acesta e un semn, un avertisment, al cui? Lumile fără zei se rotesc, totuși, în jurul atâtor iluzii. Mici universuri de cenușă respingând miracolul ostil al intrușilor.

Și cuvintele mă părăsesc, le simt stol de păsări oarbe căzând prin aerul gros ca mîlul.

Oricum, fiecare lume se joacă doar cu propriile ei formule, de aceea această logică mi se pare irațională, dar aici eu reprezint din nou o inadvertență. Vechile sensuri dispar sau, mai bine zis, ele n-au existat niciodată aici. Totul e un balet de litere, un joc sonor fără sens,

și totuși, te supui

*vorbelor, crescute
ici-colo, prin vocea ta, ca iarba,
pe când numele tău fără trup
se intoxică lent cu sunete.*

Eu recunosc semnele de pe zid, de care ei se miră, părându-li-se atunci scrise și de neînțeles. De data asta lupt pentru mine, chiar dacă nu am ce pierde. Ar trebui să fii și tu singur, acum totul se topește, se diluează în mulțimea care deschide guri negre și brațe asudate, foarte aproape de noi. Un gest, doar atât, și mulțimea tentaculară s-ar îndepărta ca prin farmec. Dar nu-ți pot cere nimic fără să încalc regulile.

Mereu simt în mine un fel de lipsă de credință, pariu niciodată câștigat, nu întotdeauna pierdut. E o dramă statică între adevăr și aparență, între vină și greșeală. Ne ascundem adevărurile nu numai unul altuia, dar și nouă înșine. Înainte aveam prea multe adevăruri. Mă cuprindeau ca o pânză de păianjen, inexorabile lanțuri ale memoriei, reținându-mă, chiar dacă uneori...

Alături nu mai rămăsese nimic. Pașii aveau direcții cunoscute, mereu la fel. Nici o constrângere. Eram mult prea liberă și totuși

Dar e bine așa, e bine, nu poți avea surprize. Cât mai rămâne pentru cuvinte, cât pentru voință – nu-ți poți alege nefericirea. Dorința însemna nespus de mult. Aici era vraja, dar mi se pare inconsistent, amorf, mediul acesta călduț al vieții noastre.

Din nou ceva nu se leagă, nu se poate exprima decât în senzații. Nici măcar eu. N-are importanță, cuvintele ne trag mereu la fund. Ne sinucidem aruncându-ne în sentimente, cu buzunarele pline de vorbe. Monedă fără acoperire, aici nu există valută. Ce pierdem, cât pierdem, socotim în fiecare seară fără rost, ne lipsesc criteriile valorice, termenii de comparație. Nu știm, nu credem, dar ce-am mai putea crede oare?

Adevărurile nici măcar nu mai dor, cad asupra noastră ca fulgii de zăpadă și ne îngroapă în morminte albe, reci, fără lumină. Lucrurile încep dinăuntru, cuprinzându-ne și pe noi în legile lor structurale, fără chei logice. Materia ne copleșește sufocant, transformându-ne gândurile în pietre ascuțite. Totul se întoarce împotriva noastră. Simbolurile devin cruci de gresie, dar totul prea limpede. Propriile noastre idei ne absorb, digerându-ne ca niște alte carnivore.

Alt balans ne readuce în rămurișuri de sentimente, unde lăsăm poteci din carnea și sângele nostru, simple ofrande fără răspuns.

Imagini liniștitoare, de crengi pe care se scurge ploaia, mărginesc orizontul factice al scenei pe care ne interpretăm rolurile. Acțiunea se înfiripă greu, nu se mai întâmplă multă vreme nimic. Jocul de umbre amuză mulțimea efemeră eternă. Frunțile înguste, degetele păroase, de oameni sătui, ochii mici, buzele roșii, de oameni mulțumiți, se îndreaptă din nou către noi, mai aproape, încercând să înțeleagă, dar nu reușesc să pătrundă prin bariera gesturilor noastre, a glasurilor, a privirilor printre care nu trece decât un singur om. Și nu ei. Nu ei!

Cum să oprești iluzia crescută în tine? Ea va pleca, știi bine, își va smulge rădăcinile din sufletul tău, din sângele tău pustiit, nimic nu va mai înflori vreodată pe locul acela împietrit, contorsionat, lipsit de viață. Acum, când încă te mai doare încleștarea care-ți absoarbe ființa într-o iubire fără nimic logic, fără speranțe, lipsită de obiect, poți măcar crede în tine, trăiești, desigur, dacă sensibilitatea la suferință mai e intactă. Aici e existența, concretă și aspră, în sentimentul acesta făcut din spini care se răsucesc sfâșiindu-ți tot mai adânc sufletul, crescând până ajungi să nu mai simți nici o durere străină, iar trupul îți devine îndepărtat ca lumina stelelor. Cum te poate apăra astfel durerea de durere? – te-ai mira, dacă în tine ar mai trăi mirarea, dar totul a început să se piardă într-un hău

de sfârșit de lume.

... în clipa când ajung aici, am dreptul la o pauză. Ca într-un meci de box. Unul zâmbește, celălalt numără. E mai greu, dar suntem împreună. Totul e ca cineva să numere, iar noi suntem singuri într-un mic spațiu decupat din imensa scenă. Poți crede acum în orice, în zei, în miracole, poți crede în mine, armistițiul e absolut. Doar fulgerele brăzdează cerul negru. Fulgerele credincioase mie, care te rețin de fiecare dată cu gratiile lor verzi și albastre. Și din nou, pretutindeni se încheagă și pălesc mereu alte miraje, toate purtând însă în ochi o ură furioasă, atât de absurdă. Timpul inert, având în jur ura, ca înaintarea unei armate dușmane. Un pas greu, rar, zguduind aerul. O apropiere oarbă împrăștiată în jur panică, secunde picurând grăbit, cu timpul murindu-le în brațe, și din nou vorbe, prea multe vorbe în prăpastia nesigură a gândului.

M-am oprit sub semnul cenușii. Astfel, pentru mine, viața, întorcându-se, ducându-se, a luat sfârșit, liberă însă printre castele abandonate, făurindu-și singură stafiile pentru propriul consum. Aș vrea să-mi dăruiesc o altă clipă dintâi, proaspătă sub pleoapa îngustă a timpului, pe care s-o pot arunca deliberat, așa cum mi-aș arunca inima în obrazul nesincer al unui bărbat.

Nu privi, nu privi, nu privi... Simțeam încordarea dureroasă a instinctului de conservare; teamă, teama copilului cu pleoapele strânse în bezna plină de spectre. Pereții alunecau, topindu-se într-o ușoară rotire care le schimba înșelător conturul. Singurul lucru ferm, opac parcă la viața care creștea din zidurile acelea mohorâte, era ușa. O ușă solidă, bine lucrată, se vedea de departe că-i făcută din stejar masiv, lăcuită așa încât să nu ascundă nervurile miezului de copac și împodobită cu o clanță strălucitoare de alamă.

Ce-ar fi dacă m-aș apropia de ușă, aș apăsa ușor pe clanța cu mâner rotunjit așa ca să umple perfect podul palmei... Mi se păru că ușa mă așteaptă calmă și oarecum ignorându-mă, ca pe un dușman prea slab pentru a fi luat în seamă. O priveam.

O privisem îndelung. Era o greșeală, deschisesem încă o cale pe unde teama începea deja să se strecoare ca un pârâu firav de munte care, împletindu-se cu alte pâraie, naște torentul nimicitor. Șuvițele reci ale spaimei se căutau, cutremurându-mi mărunț pielea, începeam să simt o revoltă surdă, n-am făcut nimic, pentru ce tocmai eu, nu înțeleg, e absurd, nu se poate să

Pereții își vedeau de plutirea lor cețoasă, dar ușa emana o undă de atenție. Era oricum o prezență, chiar dacă enigmatică și lipsită de bunăvoință. Sub privirea mea, ușa parcă se înnegura, personalitatea factice îi cădea fâșii-fâșii... O clipă mi se păru că până atunci fusesem oarbă, destul de oarbă ca să însuflețesc prostește un obiect ca oricare altul. Acum m-aș fi putut apropia să apuc clanța lustruită. Pereții erau doar niște suprafețe delimitate de tavan și parchet. Era un spital ca toate spitalele. Tăcere albă ca zidurile, cer rarefiat în ferestre; telefonul suna undeva și nimeni nu se grăbea să răspundă.

Chiar dacă nu mă iubești încă, eternitatea rămâne de partea mea. Deocamdată nu te interesează decât convenția, respectarea legilor jocului. Desigur, aici suntem singuri, fiecare cu noaptea lui, și nimeni nu întreabă nimic. Inelele schimbate în glumă ni se potrivesc la fel ca înainte. Acum e rândul tău!

Ce melodie îngână degetele tale de cristal trecând repede în sens interzis prin catedrale cu sens unic, unde părul tău încolțește pe furiș, între vitralii și soarele obosit de afară, niciodată n-ai crezut în mâinile prelungi ale bizantinilor și totuși învățai să te aperi, încercai să plângi, te loveai de toate unghiurile obtuze, și poate undeva, într-un sertar, ascundeai o inimă roz de zahăr, iubirea ta pentru șoriceii albi din laboratorul în care un tânăr foarte curat, nou-nouț, încearcă în fiecare zi altă vrajă

pentru oameni – slavă Domnului, n-a reușit! –, iar tu rămâi încă un timp în echilibrul fragil al iernii, ninge cu sunete reci, te îndepărtezi nemulțumită, iar eu îți ofer Calea Laptelui; n-ai s-o poți purta la gât sau pe gene, n-ai s-o poți amesteca în cocktail; ia-o totuși, ți-o dăruiesc, nu-mi pasă de sărmăna boltă cerească, totul e să câștigăm astfel un răgaz; îți dăruiesc timpul să uiți – oricum, te va ajuta mai mult!

Dar tu te întorci din nou cu spatele și întinzi mâini subțiri spre florile artificiale de pe masă, e în firea ta să preferi lucrurile colorate, întotdeauna ți-au plăcut pletele mov, unghiile verzi, doar inima rămânându-ți – în ciuda ta – la cea mai somptuoasă nuanță de alb; de aceea dansezi geometric sau tricolor; leagă-mi de braț o panglică galbenă sau cumpără-ți un cameleon; pe aici nu mai trec decât vapoare cu indigo; ție-ți place să cânti tocmai în zilele când șefii de trib își refac tatuajele cu dinți de rechin și cerneală de sepie, iar în cinstea ta își ung tălpile cu cea mai curată purpură – e un semn de dragoste – și atunci, înduioșată, repeți toate sunetele gamei: DO-rință, RE-muşcare, MI-rare, FA-rmec, SOL-itudine, LA-șitate, SI-guranță, apoi din nou: DO-vadă, RE-cunoștință, MI-lă, FA-talitate, iar și iar, până când nu-ți mai rămân decât numele păstrate cu atâta grijă: MIMI, MIRELA...Vezi cât de simplu e darul meu, ai și uitat, nici nu-ți vine să crezi că e atât de ușor, s-a terminat cu trandafirii din plastic, ai putea mai degrabă să porți o pavăză lustruită cu măduvă de balenă, ai și început să simți că ți-o doreai dintotdeauna, renegându-ți vitraliile din plete, unde se pierd sensurile interzise ale catedralelor în care vechile tale degete de cristal străpung

Acum însă un fel de nepăsare agresivă se cațără pe noi ca iedera întunecând argintul oglinzilor și începem să ne credem verzi și plictisiți. Fâșii de ceață dezleagă potecile de noapte ale norilor către dimineață. Goală sub revărsarea zorilor e roua umilind inocența ierbii tinere încă netrezite. Iar aerul fără voie se preface în mișcare așa cum sunetele pătrund în ecou. În curând, ciocârliile vor sfredeli soarele.

Pentru ce să rămân?

– Plecarea aceasta nu ți se potrivește.

– Nu e o fugă. E doar o renunțare. Ca și cum aș renunța la o parte din mine.

– O amputare voită, deci...

– Tuturor ni se amputează până la urmă aripile.

– Dar nimeni nu se automutilează de frica unei posibile infirmități.

– Singura formă a libertății este alegerea momentului în care execuți ceea ce ți se impune. Sunt om.

– Ești laș.

– Lucid. Unul din noi trebuie s-o facă.

– Dar nu acum. Nu atât de devreme.

– Timpul desfigurează lucrurile. Sentimentele se ofilesc repede și penibil. De ce să așteptăm?

Acum nu avem decât amintiri frumoase, să le păstrăm așa.

– Ce știi tu despre amintiri? Așteptare, teamă, gelozie, neîncredere, tot ce e povară am purtat doar eu singură. Le-am purtat și pentru tine, ca să nici nu simți cât de mult seamănă dragostea cu ura.

– Erai prea departe și n-am crezut, de fapt, nu știi nimic despre tine.

– Eram prea aproape unul de celălalt ca să ne vedem în întregime, speriați și orbi.

– Mă înspăimântă inconștiența...

... nu-i adevărat că eram tristă; că plecam cu o oră mai devreme și că așteptam în frig, la poartă, ora vizitelor; că-mi tremurau genunchii și mi se uscau buzele de emoție. E o minciună că aveam mâinile atât de înghețate încât îmi era greu să-mi scot paltonul și să-mi pun pe umeri halatul alb obligatoriu.

Mă mulțumeam să-i ascult respirația, era aproape de mine și trăia, trăia încă. Amânam mereu

odihna, ca și cum orele de somn le-aș fi pierdut din viața lui, de atunci mi-a rămas această oboseală, mai curând refuzul sau neputința de a mă odihni, poate doar ajutată de vrăjile care mi se mai îngăduie sau de vocea ta, care uneori îmi înșală urechea.

*Auzi? Trezirea ta o cântă toate ceasurile din lume, fiecare la altă oră, și astfel te risipești peste tot. Dacă te iau de mână, simt în palma ta un ticăit mărunț, ești gata oricând să dai o falsă oră exactă, iubita mea nepunctuală ca un frumos troleibuz albastru, știu că n-o să terminăm călătoria în aceeași stație, dar vino cu mine o bucată de drum, măcar până la ora aceea sclipitoare de cristal prin care se pot privi peisaje multicolore de lumină; dacă nu-ți mai dorești podoabe, am să-ți acopăr ochii și te voi conduce astfel la ora catifelată care te învăluie cu sute de guri moi, dar nu vom zăbovi – e tărâmul primejdios al geloziei –, încă puțin și pașii ni se vor opri de la sine, tu însă împrumuți mersul grăbit al secundelor în ritmul unei boîțe-*à-musique*, învărtindu-te egal, pe când eu îți caut ochii, iată-i, acum sunt și eu în ochii tăi, nici nu știi că pasagerul clandestin îți umbrește privirea, în curând vei... somn ușor, iubito!*

„Risipește-mă în jur, pierde-mă în ceață, culege-mă din dantela valurilor”... Șoaptele aduc un fel de lipsă de credință care aproape că devine speranță. Dar capcana vorbelor se închide în gol – „risipește-mă, pierde-mă, culege-mă” încetează să mai fie zone periculoase în dogoarea lor brusc potolită. Acolo, jocul continuă în alt spațiu de neliniște.

Nimic ce să doară. Nimic ce să trăiască. Piatra pe lângă care treci nu se răzbună, cerul nu vede din înalta lui încremenire. Infernul de jos e tot mai rece dincolo de ușile lui închise. Umbrele noastre palide, tremurând pe zidul nepăsător, se contopesc – prea târziu – într-un singur contur incert. În ochi apar, pleacă și, din nou revenind

*se topesc efemeri sfincși de ceară
vastă surpare a bolților muzicii
era sufletul palid de ieri,
tăcere
tămăduind aerul rar al pustiului.*

... așa am trecut dincolo de pustietate și mă împiedic în propriile mele sentimente, purtându-te ca pe un vas foarte prețios; tu nu voiai să știi amănunte, de câte ori începeam să-ți spun – „nu vorbi, nu vorbi, nu vorbi...”

Zadarnic încercam să-ți explic. Vorbele mureau între noi, frumos, ca țâșnirea unor flăcări prin beznă. Fără consistență, fără ca măcar să se întâlnească undeva, la mijlocul drumului.

„Nu plânge, te rog, de ce plângi?”

Bach înălța în jur arhitectura lui gotică, densă, cu planuri precis echilibrate. Erai astfel închis într-un cavou fără porți pentru cheile mele pieritoare. Sentimentele șiroiau pe zidul cetății, prefăcându-se în tăcere. Rămânea numai visul, cu mlaștinile lui de ecouri care-ți desfăceau fântânile.

...Totuși, de unul singur nu te poți juca de-a singurătatea. De aceea suntem acum aici, amândoi. Să mai fie și alte drumuri în afara acestuia, prea încâlcit în deplina lui lipsă de logică? Nimic nu se echilibrează, anotimpurile se joacă de-a baba-oarba iar inima bate invers, în contratimp cu mersul orelor.

Asprimea vântului acoperind obraji cu o mască rece.

„Pierde-mă din nou, lasă-mă iar să mă risipesc în ceață, culege-mă din rouă și din cupele cu vin...”

... Și întotdeauna, exact aici, se lasă cortina.

O vreme am crezut că va avea loc o simplă contemplație. O singură dată în destin se petrec asemenea întâlniri cu ființe pe care ni le credem sortite, fără nici un fel de protocol prealabil și îndelungat. Acea categorie pentru care ne-am născut anume, dar pentru a cărei descoperire ne trebuie ani mulți și chinuitori. Tot ce-mi doresc este ca rațiunea să nu mă trădeze niciodată. Despre el n-am nici un adevăr la îndemână, sau singurul adevăr ce mi se oferă se ntâmplă să fie confecționat din absențe și refuzuri. Caut, evident, sensul întrebării, semnificația răspunsului la întrebare pentru a continua să accept jocul; grozav mă tem ca începutul acesta de eternitate să nu fie sfârșitul. O stare de ireal, de alunecare în bezna din mine, cât pe-aci să lansez enorma banalitate că viața mea nu mai are nici o rațiune fără el, gata să-l urmez prin toate iadurile posibile. Mă tem prea mult de confruntarea cu realitatea și de consecințele acestei confruntări pentru ca să risipesc înainte de vreme vraja în care stăm prinși ca într-o pânză de păianjen.

(Dar tu trebuie să mă-nțelegi, pentru asta am venit la tine. Și n-ai dreptul să taci, și cine să mă ajute, dacă nu tu?)

Orice gest de afecțiune s-ar dovedi inutil, orice compasiune – umilitoare. Îl urmam în perfectă stare de fascinație și supunere oarbă. Tăcerea e o condiție a propriei nevoi de singurătate. Astfel, în jur plutește un aer de puritate absolută, neprimejdută de nici un semn de spaimă, iar eu sunt foarte fericită în acest somn bântuit de candori și cruzimi. Părea totuși neînchipuit de greu să se disloce grămezile de beznă în care fusesem prinsă. Fapt pentru care-mi refuz – mai ales azi – orice prejudecăți sau superstiții posibile. În mine se produceau niște surpări de rezistențe putrede, dar în clipele lucide funcționa formula unor uși din gratii împletite, ferecate temeinic cu un lacăt enorm. Nici o îndoială că el exista, conturul fapturii sale se desena la fel de precis ca al copacilor din jur, ca și al lunii pline de pe cer. Pentru a nega existența bărbatului dinaintea mea ar fi trebuit să mă neg pe mine, fapt imposibil: confruntarea era de partea aceleiași realități inconfundabile, și nu iluzie, nu halucinație stârnită de prea multa solicitare a sistemului cerebral.

În ziua aceea aveam cursuri de la ora 11. M-am întâlnit cu M. la nouă și am plecat să ne plimbăm. Deodată, m-a luat de mână, trăgându-mă vertiginos după el prin mulțime și m-a dus așa până la „Bijuteria” de lângă Bancă. Mi s-a tăiat respirația când l-am auzit cerându-i vânzătoarei două verighete. Fata i-a spus că n-are; între timp, o altă vânzătoare l-a recunoscut, i-a șoptit ceva celeilalte și, în următorul sfert de oră, după ce ni s-a luat măsura degetelor cu un instrument pe care erau înșirate o mulțime de inelușe de toate mărimile, m-am trezit având în mână o cutiuță în care erau verighetele. Și nu simple, ci cu model! Ne-am dus în Cișmigiu, nici nu știu cât am umblat, în cele din urmă ne-am așezat pe o bancă. Era cald și lumină. Pe alee trecea un grup gălăgios de elevi în ultima clasă de liceu. Aveau prinse la uniformă – și băieții și fetele – funde mari, albe și albastre, ale căror capete lungi și pline de iscălituri fâlfâiau în jurul lor. L-au reperat imediat pe M. și au înconjurat banca, cerându-i autografe. M. s-a iscălit pe funde, pe carnețele, ba chiar pe tenișii albi ai uneia dintre fete. Era o adevărată apoteoză. Amândoi eram ușor buimaci. În drum spre facultate am întâlnit un fotograf ambulant care ne-a immortalizat ținându-ne de braț, eu având în cealaltă mână cutia cu verighete, ca un trofeu.

N-a durat decât șase luni, dar a fost o logodnă grea, din ce în ce mai obositoare. Îl așteptam cu orele la repetiții sau la spectacole, îl însoțeam peste tot, devenisem o etichetă „trade mark”. Logodnica lui M. era aproape o instituție. Și totuși, amintirea lui mi s-a șters aproape din memorie.

Primăvara primei mele logodne se leagă de Daniel. Întâlnire întâmplătoare, în care ne-am recunoscut îndată frăția de suflet. Anii care-au trecut de-atunci nu-i voi putea număra mai departe. Pronumele „noi”, atât de mic, dar care ne cuprindea pe amândoi, a încremenit pe veci, împrăștiat

în cioburi sclipitoare pe obraji, pe mâini, pe lalelele roșii din fața mea. Ne-am cunoscut, desigur, în martie. Era o primăvară timpurie, copacii aveau o vibrație continuă, aproape că înfloreau sub ochii mei. Ce a fost mai întâi? Un caleidoscop de amintiri se rotește vertiginos în jurul meu, iar fiecare fațetă îmi pălmuește în goană privirea, strigând: ghici!, ghici!...

... O berărie invadată de grupuri de studenți. Vară-mea, fericită că a făcut o lucrare bună. Punem cap la cap trei mese și ne instalăm claie peste grămadă. Vedem niște studenți de la Arhitectură, care tocmai ies din clădirea nouă.

– Daniel! strigă vară-mea, vino la noi.

El se desprinde dintre colegi și îi facem loc la masă...

Nu! Asta s-a întâmplat mai târziu. Prima dată a fost altceva.

... Eram la cenaclul Uniunii Scriitorilor. Aproape toți se cunoșteau între ei. Vară-mea mă strângea mereu de cot:

– Uită-te la cel din dreapta, care s-a ridicat, îl vezi? E chiar M.R.P.-ul!

– ... ?

– Miron Radu Paraschivescu, dragă!

– Dar doamna aceea elegantă, în verde?

– E Maria Luiza Cristescu, o știi?

O știam: „Capriciu la plecarea fratelui iubit”.

– Ia uite, a venit Dan Deșliu.

Madam Candrea deschisese restaurantul, mirosuri îmbietoare răzbeau când și când până la noi. Mozaicul de pe jos avea dungii late, cărămizii, și dungii mai înguste, negre. Semăna cu un pian. Cu pedalierul unei orgi. Atunci ne-am cunoscut.

Stăteam toți trei alături. Oglinzile ne aduceau foarte aproape de noi înșine, proiectându-ne în acea tăcere comună care ne stăpânea.

Un bărbat mărunț și negricios citește versuri. Degeaba încerc să mă concentrez, să ascult, să înțeleg. Aceleași sunete amestecându-se, caleidoscop la nimic bun, pentru nimeni bun. Mă împrăștii în cuvinte, mereu prea multe, ca un zbor de efemeride. Nici atât, doar o cenușă fără contur și culoare.

În pauză, ieșim în hol. Daniel îmi spune ceva despre poetul pe care (nu) l-am ascultat. Vară-mea râde între două fete care vorbesc în același timp. Oglinzile din hol înmulțesc cu patru tot ce se petrece.

Scriu. Ca să nu gândesc. Îmi ocup tot timpul cu lucruri care să nu mă lase pradă gândurilor. Dimineața e cel mai simplu. La birou sunt întotdeauna atâtea de făcut, încât nu rămâne timp pentru văicăreli. Cânt uneori la pian. Le fac pe toate cu o concentrare și o meticulozitate menite să-mi absoarbă toată ființa, să nu rămână loc pentru suferință. Reușesc o anestezie aproape desăvârșită a spiritului. Parcă am în suflet un zid care-l desparte în două: de-o parte lucrurile acestea de toate zilele, care-mi alcătuiesc viața, apoi o zonă interzisă în fața căreia gândurile fac stânga-mprejur și se întorc disciplinate la loc. Foarte rar, seara, înainte de-a adormi, sau dimineața, când încă nu m-am trezit bine, blindajul cedează și alunec în spațiul periculos, cu cele câteva nedumeriri și răni deschise. Toate sfârșindu-se cu un imens „De ce?” fără răspuns.

Ție-ți vorbesc, cu toată inutilitatea cuvintelor. Dar alte arme mai bune n-am. Doar vorbele pot înlocui frumusețea, tinerețea și, într-o măsură, inteligența. Și nici ele întotdeauna. Mai ales când nici nu le folosești cu credință oarbă în forța lor. Credința asta le împrumută un fel de vrajă, o putere de sugestie care-i dezvăluie celuilalt sensurile ascunse pe care vrei să le transmiți. A dezvălui, părănd că ascunzi; dar merge numai când n-ai complexe pe care încep să le capăt eu. Poate că am ajuns, într-

adevăr, la vârsta renunțării sau, cine știe, așa se manifestă dezechilibrul afectiv care mă sâcâie. Prin monologuri de intelectuală solitară. Mici manii inofensive. A oferi o cafea. O țigară. O vorbă bună. A nu reacționa niciodată. A nu reacționa la nimic. A înregistra selectiv fraze prinse din zbor. S'en fichier. A păstra rolul din umbră. Privirea aceea limpede, accesibilă oricui, eficientă și goală de suflet. Singurul lucru care-mi aparține cu adevărat e numele tău. Cu el mă pot juca oricum, îl pot mângâia. Jocul poate continua – ca orice joc fără partener – la nesfârșit.

Alteori, te reconstitui cu migală din vorbe, gesturi, lucruri închipuite, schimbând mereu câte ceva, găsind pentru tine replici ideale, probându-ți zîmbetul nr. 3, privirea Alain Delon, măști calde pe obrazul rece. Mă simt bine așa, cu viața plină de spectre. Umbre de morți și de vii, iar imaginea asta e mai vie decât tine. Cu cât mă apropii mai mult de adevăr, cu atât exprimarea pare mai incoerentă. Gândurile sunt neclare, greu mă pot apropia de ele atât de mult ca acum, când stai și fumezi fără să știi că scriu despre tine. Fiecare cu gândurile lui. Ar fi destul să întind mâna ca să te ating. Dar la ce bun? Distanțele rămân aceleași.

Am o nevoie instinctivă de zgomot, de mișcare, de lume, care mă face să mă agit ca niciodată, ajungând seara acasă moartă de oboseală. În schimb, scriu mult. Lucruri care mi se par diferite de ceea ce scriam înainte, mai bune parcă, iar ochii nu mai au timp să se umple de lacrimi.

Am senzația unei amnezii. Nu simt nici o durere, doar o bună dispoziție fără motiv și o tensiune nervoasă care se descarcă în mici explozii de râs. Vorbesc mult și repede, ca sub efectul alcoolului, agitându-mă inutil. Când încerc să-mi trimit gândurile înapoi în timp, ceva din memoria mea opune rezistență, cere o amânare, ai să te gândești altădată la asta, nu acum, cândva, mai târziu, acum întoarce-te la tine. Și mă întorc, scăpata parcă de o povară. Mă simt ca și cum aș trece printr-un vis, nimic din ceea ce se vorbește și se întâmplă în jurul meu nu mi se pare important, nimic demn de atenție.

Măine plec la munte. Și, în ciuda exuberanței, nu mă bucur, trec detașată printre evenimentele mărunte. Mă culc devreme. Președintele îmi telefonează la o oră târzie din noapte ca să-mi amintească: „La ora 13, în fața biroului de informații”. Din nou observ o dereglare a reflexelor mele atât de prompte: în locul replicii tăioase, dar subtile, care-mi dansează pe vârful limbii, mă mulțumesc să-i răspund bleg: „Bine!” și, culmea!, „Noapte bună!”; încerc să-mi continui somnul atât de brutal întrerupt, dar întunericul din jur se umple obsedant de sunete. Una din melodiile familiare, ceva ce cântam foarte des, pe vremuri...

În vara aceea, când prindea să se întunece, mă așezam la pian. Începeam o nocturnă de Chopin sau un preludiu de Bach. Vară-mea se așeza pe jos, sprijinită de marginea canapelei, și scria. Mă stimula s-o știu lângă mine – senzația de a avea public. Ea încerca să se inspire ascultând muzica mea. Fiecare își vedea cu sârg de treabă. După un timp, sosea și Daniel. Se integra atât de firesc, încât nu tulbura atmosfera, nu ne scotea din concentrarea noastră. Se așeza și el pe jos, lângă pian. Una dintre noi evada deodată, întrerupându-și lucrul și întrebând ceva. Atunci ne regăseam toți trei, ca după o lungă claustrare comună. Vară-mea își citea poeziile proaspăt scrise, enervată sau entuziasmată de propriile-i expresii, explicând, ambalându-se, apoi tăcea brusc, de parcă ar fi ieșit din priză. Eu ascultam în tăcere, ca o novice într-ale literaturii, cu o oarecare doză de neîncredere în modernismul preferat de vară-mea. Daniel – deși cel mai în materie – vorbea încet și timid, până când începea să-și recite poemele. Avea o voce nesigură, care se potrivea admirabil poemelor lui lungi, îndelung migălite, pe care le știa pe dinafară. Le spunea ca pentru el, încet, oarecum detașat, absent, cu privirea pierdută în gol, iar noi ascultam; crea o atmosferă fantastică de ireal, în care nu mai existau timp și spațiu.

Când se oprea, tresăream mirați, parcă veneam de foarte departe. Vară-mea devenea gânditoare. Avea simțul rar de a discerne valoarea, scânteia divină, cu toate că versurile ei erau „făcute”, muncite cu creierul și cu tehnica literară pe care și-o însușise dârz și tenace.

După aceea, cântam din nou. Dar altfel, cu o nuanță de cochetărie; voiam să plac. Aruncam papucul ca să apăs pedala cu piciorul gol, mișcam mâna în așa fel ca mâneca largă a capotului să-i atingă părul. Scuturam capul, încât perdeaua pletelor să-mi joace pe obraz. Mama intra în cameră să ne aducă sandvișuri sau prăjituri. Simțea și ea vraja care ne învăluia în acele seri. Stătea și ne asculta, îi plăcea acest fel de cenaclu, vorbea despre poezii ei preferați – evident, Goga, Coșbuc –, asculta poeme de-ale lui Daniel, care o impresionau, deși nu le prea înțelegea...

Când se făcea târziu, Daniel pleca, iar eu îl conduceam pe scări până la ușa blocului. Acolo ne opream, pentru că nu ne venea să ne despărțim. Vorbeam – abia acum – banalități despre vreme, despre cursuri, despre prieteni, îmi treceam degetele prin părul lui, îi mângâiam mustața. El își punea mâinile pe umerii mei, era aproape o îmbrățișare. Îmi apropiam obrazul să-i simt buzele și barba mătăsoasă. Mă săruta ușor, cu o tandrețe care mă făcea să mă înfior. Simțeam abia mai târziu cât de tare îmi strângea umerii în mâini, ținându-mă departe de el. Îmi mângâiam obrazul de mâna lui ca o pisică, iar el retrăgea mâna, de parcă l-aș fi ars. Pleca. Fugeam pe scări în sus, cu inima ușoară, plină de o bucurie tainică.

Atunci am început să scriu. Rimele veneau ușor, versurile se înșirau parcă de la sine. Mă bucura această reușită fără eforturi, dar îmi dădeam seama cât de puțin înseamnă față de ceea ce auzeam la cenaclu și de ceea ce se publica în reviste. Vară-mea nu versifica spontan, ca mine, poemele ei nu aveau rime, uneori nici ritmul nu se simțea, mi se păreau un fel de proză nebuloasă împărțită arbitrar în rânduri de lungimi diferite. Cu toate astea, citindu-le, se nășteau în mine asocieri vagi, presimțirea unui miez tainic, dincolo de „cuvintele-pur-și-simplu” ale poemelor. Aici era altceva decât în narațiunile mele versificate. Învățam că poezia nu contează prin ceea ce-ți comunică, prin cantitatea de informații, ci prin trăirea și senzațiile pe care le trezește – diferite pentru fiecare cititor. Poemele nu trebuie să se poată povesti sau rezuma. Ele trăiesc doar prin propriile cuvinte, pierzându-și orice sens dacă încercăm să le „spunem” altfel. Cuvintele se pot preface în orice, sunt un material cu fantastice posibilități de-a se combina, sensul lor devenind uneori – în funcție de context – chiar opusul său. Aproape la fel de maleabile, în poezie, ca sunetele în muzică.

Vară-mea ține morțiș să publice versuri și băntuie redacțiile revistelor literare, deocamdată fără rezultat. Vine să mă ia de la facultate împreună cu doi colegi de-ai ei, atinși așijderea de morbul literaturii. Intrăm într-o sală cu pian, ca să-mi verific tema la armonie. (Mai mult ca să-i impresionez pe băieți, care n-au mai intrat niciodată în Conservator). Vară-mea mărturisește că s-au repezit și până la redacția unei reviste, să lase niște manuscrise.

– Și cum a fost? întreb.

În loc de răspuns, băieții încep să-mi arate. Unul se așază la catedră. Pardon, la „birou”. Celălalt se preface că bate la ușă. Nimic. Mai bate o dată. Se aude ceva între tuse tabagică și grai articulat. „Poetul” se apropie, iar „redactorul” mârâie plictisit:

– Intră!

Între timp, jonglează cu două pixuri și cu o gumă Elephant. De obicei nu-i iese – pixurile cad mereu pe alături. Dar nu se lasă decât atunci când celălalt ajunge lângă el. Atunci abandonează brusc pixurile și, la fel de brusc, smulge de pe birou o pereche de ochelari (de soare), pe care și-i înfige dramatic pe nas. „Poetul” schițează un zâmbet neterminat. „Redactorul” i-l studiază cu atenția cu care ar privi un eschimos musca țețe rătăcită în coliba lui de gheață. Apoi, cu o lehamite de mare efect, își coboară lent pleoapele peste privirea străpungătoare, ridicând simultan bărbia până când

pletele-i nu prea abundente se revarsă peste spătarul scaunului, și reușește să-l privească astfel pe tânăr de sus în jos, ca toate că distanța – pe verticală – dintre dâșii e de vreo jumătate de metru (în sens invers, adică în favoarea celui alt). Apoi surâde blazat și grăiește:

– Știi! Nu-i nevoie să-mi spui.

– Dar...

– Nu! Știi de ce-ai venit. Probabil că scrii. Versuri, judecând după înfățișarea dumitale. Nu te cunosc, nu știu cine ești, nu ți-am citit nimic, dar să știi că e greu să faci poezie. Trăim într-o epocă de efervescentă, ba chiar de supraproducție literară. Abia reușesc să-și publice versurile poeți consacrați, iar dumneata vrei să te publicăm noi...

– Dar...

– Un moment! Nu suntem o revistă de literatură, spațiul rezervat poeziei e foarte limitat. Desigur, nu ne sustragem obligației morale, misiunii pe care o avem de a încuraja tinerele talente, dar e greu, avem obligații, redactorul-șef scrie și el versuri, e normal să le publice, vine maestrul X, trebuie să-l publicăm, așa că... În sfârșit, să vedem...

– Să vă arăt, am adus câteva poezii, aș dori o părere, știu și eu, un sfat, chiar dacă nu se pot publica...

– Părere? Sfat? Crezi dumneata că eu sunt competent să-mi dau cu părerea despre o *poezie*? Nimeni n-are dreptul să facă una ca asta! Talentul – dacă-i talent undeva – se ivește singur, îl vede oricine, îl recunoaște o lume întreagă, se *siiiimte*! Dar noi, ce suntem noi? Niște nenorociți, niște gălme, ce drept avem noi să-i judecăm pe alții? Asta suntem toți: niște *gălme*!

– Bine, dar dumneavoastră...

– EU ? Ce crezi că sunt eu altceva decât un gunoi, o murdărie pe fruntea Artei, un *nimic*, asta sunt, și recunosc, nu mi-e rușine s-o spun în fața nimănui, nici unul dintre noi nu-i mai bun ca ceilalți! Dă-le-ncoace!

„Poetul” se face că-i dă un manuscris. „Redactorul” se face că deschide un sertar în care aruncă manuscrisul. Apoi spune, dezamorsat și fără dicție:

– Maitrepeștecâtevazilepelanoi.

Eu și vară-mea râdem în așa hal, încât ne curg lacrimile peste machiaj și nici n-avem putere să-i aplaudăm pe băieți. Show-ul a fost extrem de reușit. Vară-mea conchide rezumativ:

– Paștele lui de nenorocit, face pe nebunu' fiindcă l-a pus cineva pe scaunul acela, și acum își bate joc de alții.

Și plecăm.

... nu-i adevărat că eram tristă. Că veneam de două ori pe săptămână la spital, iar el era în oraș. Aveam în sacoșă banane, portocale, prăjituri, pe care le aruncam, pe furiș, la plecare, pentru că el lipsea zile și nopți întregi. E o minciună ca mă învoiam cu o oră mai devreme, miercurea, și că așteptam în frig, la poarta spitalului, ora începerii vizitelor, că-mi tremurau picioarele și mi se uscau buzele de emoție. Nu-i adevărat că prima dată când am mers la spital nu l-am găsit, am plâns așezată pe patul lui și i-am scris o scrisoare lungă. Nu-i adevărat că n-am primit niciodată răspuns. Nici că i-am adus orhidee-leopard, pe care nu le-a văzut, pentru că a lipsit două săptămâni. Zilele acestor trei luni au trecut foarte repede, ca niște picături de sânge căzând neîncetat dintr-o rană adâncă. Simțeam scurgerea timpului ca scurgerea vieții dintr-un trup bolnav. Telefonam zilnic la spital, câteodată îl găseam acolo.

Vorbeam mult, repede, mă bâlbâiam puțin. El tăcea, încercam să-l distrez cu întâmplări banale, hazlii, vocea îmi devenea voalată și gravă, îi ascultam respirația grăbită în receptor și mi se părea atât de aproape, încât îl rugam să-și pună telefonul pe piept, ca să-i aud bătăile inimii. Dar chiar atunci

venea medicul la vizită, sau sora cu injecția, sau îl chema cineva la analize. Îi era frică de dragostea nemotivată care i se oferea, era bănuitor, parcă se temea de vreo cursă. Nu înțelegea și nu puneă întrebări. Nu cerea și nu accepta. Se temea de milă, ca de o confirmare a gravității bolii. Se ferea de sentimente, ca de o constrângere. Nu-l văzusem de ani de zile. Se schimbase puțin, prea puțin, dând iluzia unei răsuciri a timpului, parcă nu ne-ar fi despărțit decât o noapte. După un timp, mi-am dat seama că era o iluzie. Blândul, bunul, sfiosul Daniel, care vorbea oricui despre visurile, păreriile, concepțiile lui, murise. Aveam în față un Daniel amar, neîncrezător, scump la vorbă, cu rare sclipiri din candoarea de odinioară, apărându-și sufletul de orice atingere străină. Învățase să fie dur. Nu se lăsa privit în ochi. Nu mă lăsa să-l țin de mână. Îmi plimbam ochii pe brațul lui de la încheietură până la vârful degetelor, priveam atât de intens încât îi simțeam parcă textura pielii sub mângâiere. Și-a tras mâna de pe genunchi, ascunzând-o sub celălalt braț. Atât de brusc, încât am tresărit ca la un gest de violență. Nu m-am putut opri să-l întreb: „Nici măcar atât?”. A zâmbit stânjenit, nervos. Trebuie să-și fi închipuit senzația mea. Altădată, jenat de propria lui brutalitate, s-ar fi făcut blând și n-ar fi știut cum să mă consoleze. Avea vorbe atât de dulci și buze atât de frumoase! Atunci, ca și acum, îmi venea să-l sărut și mă stăpâneam cu greu. Îmi plăcea barba lui moale, cu câteva șuvițe aproape blonde, credeam că din cauza tutunului: fuma pipă și-i stătea bine; niciodată nu mi l-am închipuit decât cu ochii verzi, cu toate că îi avea căprui. Avea o frunte bombată și încăpățânată, de filosof, încadrată frumos de părul ondulat, îmi plăcuse pe vremuri să-i mângâi părul, acum nu m-a lăsat să-l ating, am observat că s-a mai rărit și îl poartă scurt, poate că de asta, dar ce-mi pasă mie, osândită parcă la chinul lui Tantal. De ce, Daniel, ce s-a schimbat în tine, ce s-a schimbat în mine? Într-o zi mi-a răspuns simplu: „Sunt mai bolnav decât crezi. Știi ce am?”. Am șovăit, pentru că știam, știam demult și nu îndrăznisem niciodată să mă întreb ce știe el, ocolisem orice aluzie la natura bolii sale, de parcă ar fi avut o simplă infecție. El aștepta și mă privea drept în ochi, o privire care mi-a dat curajul să-i răspund fără tremur în glas: „Ce ai?” „Cancer!” Cuvântul a căzut greu, definitiv, ca o lespede. Simțeam că, dincolo de orice logică și de orice luciditate, n-o credea. M-a cuprins un val de ușurare, aproape de bucurie, când i-am spus: „Fii serios, am vorbit cu doctorul Iliescu, nici pomeneală de așa ceva. Ai să te faci bine. Și nu mai spune prostii, că s-ar putea să te și creadă cineva!”. Vorbele mele i-au făcut bine. Nu-l mințisem niciodată. Și nu voia să creadă că moare.

Altădată mi-a spus: „Când o să mă fac bine, am să...” În priviri îi pâlpâia deznădejdea. Știa. Știuse tot timpul. În ziua aceea îi adusesem niște crizanteme enorme, de un violet somptuos, cu cozi atât de lungi încât, neavând nici un vas potrivit, le așezasem pe podea, în paharul lui Daniel, între perete și noptieră. Erau puțin mai înalte decât perna pe care se sprijinea brațul lui. N-am spus nimic. Îmi venea să-mi lipesc urechea de pieptul lui, ca să-i aud inima. Știam că n-ar fi acceptat un gest atât de intim. Mă mulțumeam să-i ascult respirația, era aproape de mine și trăia, trăia încă. Era delicat ca un Christ în marmură, n-ar fi putut să mă poarte în brațe, de altfel nu mă iubise niciodată. Acum zece ani spusese cuiva: „N-o iubeam, dar era așa de frumoasă!” Acum, poate nici atât.

Eram bântuită de toate spaimile și superstițiile pe care le poate învăța din dragoste, din durere, sufletul unei femei. Avea 33 de ani și-mi era frică de vârsta asta. Aș fi vrut să-i cânt la pian, ca în vremurile când, așezat pe covorul cu desene roșii, negre și albastre, asculta ore în șir nocturne de Chopin – slăbiciunea mea, și preludii de Bach – pasiunea lui. Dar covorul de atunci nu mai există. Totuși, Bach și Chopin sunt aceiași. Poate și eu. În săptămâna următoare, în rezerva lui Daniel era un pick-up. Al cui oare? Și discuri. Bach, Beethoven, Chopin și colinde. Se apropia Crăciunul.

În drum spre spital, am văzut la un magazin șampanie Charmant Doux. El ține regim și n-are voie să bea. În altă vitrină înfloreau trandafiri de un roșu dens, catifelat, cu reflexe negre în miezul petalelor. Câtă zadarnică îndrăzneală să-i las într-o cameră goală, în care n-am mai intrat de atunci, ca pe un țipăt de dragoste și durere...

De aceea îi privesc ochii închiși fără să plâng. Privesc linia ondulată care-i brăzdează fruntea, acum zece ani am urmărit-o cu degetul până acolo unde se pierdea între bucle și am crezut că e un semn rămas din copilărie. Îi privesc buzele, roșii ca întotdeauna, roșii, nu galbene, nu vinete. Are chipul palid, ca de obicei, senin, liniștit. Fruntea îi este rece, înfiorându-mi buzele ca atingerea marmurei. Îi mângâi obrazul, neted și rece ca metalul. Iar Daniel se lasă atins și sărutat, de ce atât de târziu, un nod amar mi se urcă în gât, unde se sparge, țâșnind cald spre ochi, spre inimă. Îmi simt ochii ca două coji de nucă pline cu apă și-i ridic spre tavan, să nu tulbur echilibrul precar. Valuri cețoase izbesc geamul, în timp ce rama cenușie a ferestrei își estompează forma. O picătură sclipește, alunecându-mi de pe obraz pe fruntea lui. Ca atunci când l-am văzut pentru ultima oară. O zi care nu dovedește nimic. Era prea devreme. O senzație de încremenire, de ireal, ca atunci când visezi că te prăbușești în gol și cazi fără spaimă, cu certitudinea că nu ți se poate întâmpla nimic. M-a rugat să nu mai vin. Nu suporta să-l văd bolnav. Era mai frumos ca oricând. Așteptam, stând în picioare lângă ușă, gata să mă transform de dragul lui într-un candelabru, o poză cu totul melancolică și de un perfect ridicol. Am stat până când a venit sora la tratament, iar el m-a condus până la ieșire. Nu plângeam. L-am sărutat și – pentru prima oară de când se îmbolnăvisese – nu s-a ferit. „Nu plânge, mi-a spus, te rog să nu plângi!”. Nu plângeam. „Nu mai sta aici, ai să răcești”, i-am spus, el a urcat repede scara și abia mult mai târziu am putut cu adevărat să plâng. Era ajunul Crăciunului, iar eu plângeam în stația autobuzului 118.

M-am oprit, nehotărâtă, la intersecție. Strada din dreapta ducea spre spital, iar ca să ajung acasă trebuia să merg drept înainte. Începuse să ningă des. Nu mai știam încotro mă îndrept sau de cât timp umblam prin albul acesta care, oricum, nu putea fi decât o inadvertență în întunericul definitiv al peisajului. Era straniu, ca o anestezie a logicii (o realitate în alb-negru) – un strat sclipitor, ca un pustiu de sare, strivit sub un bloc compact de beznă. Nimic care să echilibreze văzul. De fapt un deșert al senzațiilor, cu miraje enigmatice trezind nevoia de a recapitula, de a ordona totul, ca un joc de cuburi, dar aici trăiau forme supuse altor legi, să te adaptezi, să înveți mai repede. Alb-negru, bine-rău, zi-noapte, hârtie-creion, nu aici e cheia, trebuie încercat altfel, ce simboluri se integrează aici, nervii devin un joc de oglinzi, fiecare fațetă e identică, rotindu-se în gol.

Dacă aș descifra sensul, totul s-ar liniști în încremenirea aceasta tăcută, nu mai știu de unde pornisem, erau niște cuvinte pe care te puteai bizui, cu înțelesuri clare, liniștitoare, dar sunetele se amestecă, totul e schimbat, nu înțeleg deși le recunosc formele familiare, conceptele se dezintegrează frumos, ca niște artificii albe. Și iarăși un balet de oglinzi mă absoarbe ca pe un simbol algebric multiplicându-mă în atâtea elemente încât nu reușesc să mai revin într-un fragment de alb dur sau negru adânc. Toate sunt astfel calculate ca să mă depărtez de țel, rămânând în capcana acestor legi neștiute, supuse contrastelor, poate că aici se ascunde dezlegarea, lucrurile se opun unul altuia, atunci îmi rămâne o ultimă șansă de scăpare.

Tăiată de nori, noaptea pierde sânge și stele. Acolo se împletesc șerpi aurii fără vârstă, brăzdând apa inegală a lunii. Între cele două jumătăți ale anului se deschide poarta îngustă a timpului, poarta fermecată a făpturilor nopții. O mână de ceară scrie febril pe cer poeme de dragoste. Strălucitori ca sticla, ochii unui nebun imploră luna. Meridianele și paralelele își țin sub gratii prizonierul mut. Dacă n-ar fi blândețea nesfârșită care curge luminos asupra lui, vârcolacii ar cădea dezlănțuiți peste subredul adăpost.

Singura armă lucidă e spaima, părăsind visul ca să se nască încă o dată din albul zăpezii, din prea multul alb care mă învăluie cu prezența lui acută. Mirosul insuportabil de alb îmi explodează sub frunte într-o stare de spaimă fizică. Nu mă pot stăpâni. Mă uit când la cele două flacoane ale

instalației de perfuzie, când la chipul lui Daniel, pentru nimic în lume nu i-aș privi brațul întins peste pătură. Dacă n-aș strânge din dinți, aș clănțâni ca de frig. Îmi dau seama că tremur mărunț. Bine că Daniel ține ochii închiși, dar imediat mă îngrozește gândul, încerc să-i transmit încordarea mea, să-l forțez să mă privească. Bine că trăiește. Îi urmăresc respirația după mișcarea imperceptibilă a pieptului. Conturul delicat al buzelor se desprinde neverosimil de viu în paloarea obrazului.

– *N-am crezut niciodată în vise.*

– *N-am iubit niciodată.*

– *Mama dorea să fiu pianistă.*

– *Orice ai vrea, doar să-mi spui.*

– *Dar aveam un pisol cenușiu cu pete negre. Așa am învățat să mângâi.*

– *Ni s-ar mai putea întâmpla ceva?*

„Je haïs le mouvement qui déplace les lignes”. Linia dreaptă devine definiția distanței. Distanță dureroasă, scheletul acela metalic între mine și Daniel. Deasupra elipsei de umbră care se pierde spre tâmplă, o linie albastră pulsând sub pielea frunții într-un loc pe care nu-l știam. O duioșie absurdă mă poartă spre mâna lui nemișcată. În locul atingerii reci de care mă temeam, cuprind o mână caldă, inertă, mângâindu-i încheietura fragilă. Vocea profesoarei de pian, credeam că-am uitat-o: „Poignet-ul suplu, liber, nu înțepeni mâna, flexibil, se îndoaie, așa, mai liber, fetițo, mai grațios, din poignet pleacă agilitatea degetelor, nu bloca, nu încorda brațul, ușor, totul se mișcă, suplu, așa”.

Fiecare mână a lui Chopin acoperea în extensie o treime din claviatură, totul e mișcarea, elasticitatea încheieturii. Nocturna în Mi bemol era de fiecare dată o destăinuire, n-aș fi cântat-o în public, atât de intimă mi se părea. Daniel, așezat pe covor – probabil și cu el se petrecea același lucru –, privea parcă prin albul peretelui, cine știe ce amintiri i se stingeau în armoniile nocturnei. Nu i-am mai cântat-o, mi se părea că muzica lui Chopin ne îndepărtează, izolându-ne pe fiecare în propria sensibilitate. Ieșeam din muzica aceasta ca dintr-o beție, de multe ori nu-mi dădeam seama ce se petrece cu mine, dar în el?

Orele amorțite, egale, nu se încadrau în timp. Nu era nici trecut, nici prezent. Deși senzația era temporală – mă așteaptă. Acolo sus. Mă așteaptă. De fapt e imposibil, știu bine că acolo nu poate fi nimeni și nimic. Totuși eu. Ar fi fost zadarnic. Aerul se decolora sub ochii mei, pierzându-și transparența. Zona de ceață se prelungește chiar dacă

Să mă liniștesc. Dacă aș putea! Omul n-are darul de a iubi mai multe lucruri deodată. De aceea nu reușesc să redau esența, dincolo de gesturile definitive care mă pândesc pretutindeni. *Bâtissez un grand plafond silencieux...*

Cât de apăsătoare poate fi liniștea! Dar panica, la cel mai mic zgomot, o fiolă spartă, un geamăt, un instrument scăpat pe linoleumul lucios, cutremurând aerul ca o avalanșă. Șoapta grăbită a infirmierei. Pașii străini răsună cu totul altfel decât ai bolnavilor, iar pașii acestora nu seamănă cu ai personalului. Am învățat sunetele spitalului. N-am nevoie să mă uit ca să știu dacă sora a venit să-i aducă bolnavului de alături un medicament, să-i facă o injecție, să-i aranjeze perna sau să ia foaia de observație de pe masă. Deși toată atenția mi-e concentrată asupra lui Daniel, parcă aș fi un imens receptor, primind dureros senzații din toate direcțiile. Mai ales mâna în care țin degetele lui inerte îmi dă adevărate șocuri, îi simt acut fiecare zvâcnire a pulsului. În curând va trebui să plec. O secundă, o bătaie de inimă.

De asta nu mi-am dat seama din capul locului, fusesem cruțată de așteptarea unor lucruri nefamiliare, care se întâmplau alături, independent. Nici măcar teama nu era a mea, se împrăștia pur și simplu în jur ca o inundație străbătută de explozii tăcute. Forța aceasta care mă învăluie își

închipuie că

Asta am vrut. Sunt numai viitor. Nu știam ce caut, dar asta am vrut. De ce?

„Să nu te întristezi, o să rupem pagina în care moare Vanina. O s-o scriem altfel. Fără trandafiri galbeni și chiar fără D’Annunzio”. Era primăvară, copacii aveau o vibrație continuă, aproape că înfrunzeau sub ochii noștri. Măinile lui Daniel, ca o poezie de Apollinaire...

Rămâne mereu ceva impenetrabil care mă așteaptă. Mă așteaptă – aici se ascunde o cheie, nu mi amintesc, nu se leagă, de ce?, nu asta-i soluția, trebuie să mă topesc în liniștea albă din jur, atât, un nor alb pentru o existență factice, să renunț la

Am uitat, cu siguranță, adevărul care m-a adus până aici. Nu mă pot obișnui. Am ajuns cu greu, cred că era ceva important, ceva care încearcă mereu să revină, pierzându-se de fiecare dată într-un carusel de cuvinte și din nou. Totuși, de aici lipsește ceva, în aer tremură o încordare. Timpul planează ca o pasăre de pradă. Îi poți vedea zvârcolirea în ochii celuilalt. Chiar dacă sunt închiși, ca ai lui Daniel. Clipele trec mai repede, urându-ne. Dușmănia lor decolorează halatele medicilor.

– *e grav?*

– *orice accident se poate*

– *ce are?*

– *modern – transfuzie și*

– *are să scape nu-i așa că se face bine?*

– *în orice caz câteva săptămâni poate mai mult*

De ce nu înțeleg, toate se amestecă, devin o ceață prin care chipul lui Daniel tremură ca un miraj în deșert, dacă se trezește, are să...

– *trebuie să plecați sigur mâine la orele 15 nici o problemă nimic o să-și revină mâine puteți vorbi cu el mâine precis mâine*

Cuvintele îndelung repetate își pierd semnificațiile, jocuri de silabe se perindă, simple senzații sonore ce se risipesc în eternitate inutil și fără întoarcere. E frig. Sunt oameni. Singurătatea se numește Azi. Mersul e un drog pentru neliniște. Ninsoarea s-a transformat în ploaie. Trebuie să caut ceva, altfel am să gândesc iar. Muzică albă, fără accente, coli albe, creioane, cărți, perne, benzi de magnetofon, tristețe răspândită pe mocheta de un roșu pătimiș. Ce lipsește de aici, decorul pare studiat, poate că

Ploaia ca un vas japonez cu crizanteme albe. Imagini banale. Ploaia are însă ceva din ceremonioasa răceală a cristalului. O floare scuturând petale de sticlă...

– *ce doriți vă rog?*

– *aș vrea o floare pentru Daniel*

– *garoafe roșii roz albe sau crizanteme*

După aroma vag exotică a plantelor simt acum mirosul ploii lovindu-mă impersonal, fără mânie, ca o palmă rece. Limpezindu-se la o rafală de vânt, cerul preface pânza lichidă a străzii într-o suprafață albastră și limpede. Aproape că-mi pierd echilibrul întâlnindu-mi în apă imaginea reflectată cu capul în jos.

– *ce să vă dăm, domnișoară?*

– *o floare pentru Daniel*

– *n-avem decât ghivece*

Lumina felinarelor cade ca o cortină peste ușile magazinelor. Poate că nu e decât un vis. În fața mea ploaia taie peisajul cu lame de cuțit. Albastrul cerului s-a întunecat până la un gri fără

contur. Merg printr-un nor de scrum, scrumul acela albicios, aproape impalpabil, al țigărilor lungi cu nume sofisticat.

- *ce dorește duduia? crizanteme, garoafe?*
- *mi-ar trebui o floare pentru Daniel*
- *altceva nu mai avem, însă*

Trec prin glasul bătrânului acela chel ca printr-o perdea zgomotoasă de mărgel, ploaia mi se pare acum un duș purificator. Pașii mei au o cadență egală. O urmăresc până la obsesie, parcă-mi calc în picioare propriii nervi. Iarăși revine roiul de petale albe care cad pe rând peste gândurile mele, chiar gândurile încep să se scuture albe, ca niște crizanteme uitate într-un vas japonez. În jur nu mai trăiește decât ploaia, din ce în ce mai agresivă, obligându-mă să fiu conștientă de căderea fiecărui strop. În penumbră se ivește o pată, un întuneric translucid, pătrat, verzui, unde plutesc frunze carnoase, zimțate, filiforme, încrețite, lucioase... Alături, forme colorate ca niște vietăți împietrite într-un acvariu.

- *dați-mi o floare pentru Daniel*
- *nu sunt de vânzare*
- *dați-mi vă rog o floare*
- *le păstrăm ca decor*
- *totuși aș vrea o floa*
- *le ținem numai pentru vitrină*
- *nu înțelegeți, am nevoie de o*
- *sunt orhidee-leopard și*
- *nu știam ce caut*
- *rezistă câteva săptămâni dar nu*
- *însă asta doream*
- *pentru că au pete oranj, vedeți, pe verdele petalei superioare*
- *vă rog totuși*
- *flori rare mai bine un buchet de criz*
- *dați-mi o orhidee-leopard*
- *cum doriți*
- *verdele acesta ca ochii*
- *dacă insistați atâta*
- *oare cum se numește nuanța aceasta*
- *să punem și un fir de verdeață, poftiți vă rog*

Acum se descompun grupuri de litere rostite caligrafic, impersonal, încă o dată același tablou, magnetofonul cântă foarte încet, femeia care ascultă muzică nu plânge, undeva în întuneric se vede o oglindă mare, nu-mi amintesc bine, mai era ceva, identic, de mult, foarte însemnat; nu mai știu, parcă erau altfel de vorbe, sau cineva, nu se vede aici, poate o scenă dintr-un film, sau un vis.

Ploaia mă încălzește acum ca o baie fierbinte, îmi ard buzele. Sunt prea obosită. Mai am puțin. Nu pot să mă grăbesc. Merg prin ceață și plâng, purtând în brațe capul lui Daniel. Revine din nou baletul straniu al unor contururi familiare cărora nu le înțeleg sensul, încordarea prelungită devine o ciudată stare de liniște, cedează, totul alunecă, un alb fluid mă așteaptă, încerc să

PASĂREA HIERONYMUS

I

Povestite, lucrurile capătă o tensiune artificială, nuanțele sunt simplificate în codul convențional al limbajului. Totul s-a petrecut oarecum ireal, dar simplu, lipsit de dramatism.

Mergea de multe ceasuri pe drumul acela uscat de văpaia soarelui. Praful se înălța la cea mai slabă adiere, cuprinzându-i genunchii ca un clește de fum. Aproape că nu-i vedea pe cei care treceau pe lângă el. Erau mai ales oameni simpli, purtând pieptare din pânză groasă peste cămășile croite stângaci, dar înflorate de mâinile femeilor. Parcă avea sub frunte o hartă cu străzi multe și întortocheate prin care șovăia, regăsindu-se uneori la o răscruce știută, ca să se piardă din nou în labirinturi nesigure. Plecase, mânat de o putere neștiută din el, de acolo de unde nu-l alunga nimeni, într-un loc unde n-avea cine să-l aștepte. Sudoarea sărată îi picura din streășina sprâncenelor în ochii înroșiți de praf și de oboseală. Își aminti vorbele Bătrânei: „Acolo unde duce acest drum nu vor ajunge decât puțini”. „Nici aceia, doar eu”, surâse Băiatul către arătările de spaimă rămase undeva în urmă. Trecuse parcă de un hotar al primejdiilor, intrând în alt tărâm, unde totul părea sigur, liniștit, lipsit de taine.

Un copil răsări în fața lui ca o piatră de hotar, înălțându-și brațul într-un gest de salut sau de apărare. Băiatul se opri. Abia atunci își dădu seama cât de obosit era. Copilul avea ochi mov și triști ca două pansele prin care șerpuiau unde argintii. „Ce ochi nemaivăzuți!”, se miră Băiatul.

– Se vede că vii de departe. Odihnește-te puțin. Am să-ți aduc apă, șopti sfios copilul.

Oboseala urca pe trupul Băiatului ca apa, încolăcindu-i-se pe mușchii încordați. Nu-și mai simțea tălpile și i se părea că pământul se clatină. Își îndoi cu greutate genunchii, așezându-se la marginea drumului. Închise ochii și zeci de cercuri roșii începură să-i joace sub pleoape. Stătu o vreme amorțit, fără gânduri. Când își reveni, zări alături copilul care ținea în brațe un ulcior cu apă.

– Din ce țară străină vii? Toți cei care călătoresc așa sunt slabi și nu știu de ei. Au mai trecut câțiva. I-am rugat să nu plece. Dar ei s-au dus. Nu m-au crezut. Nimeni nu ascultă.

Vorbind, îi turna apă în căușul palmelor. Băiatul se simțea mai bine. Răceala apei îl înviorase. Soarele începea să coboare spre creasta dealului. Hotărî să-și urmeze calea când umbra plopului de peste drum îi va ajunge la picioare. Copilul se așezase lângă el și continua să vorbească monoton, cu privirea ațintită în gol, de parcă ar fi vorbit singur.

– Se confundă prea adesea cauza cu efectul. Așa că degeaba mai aștept. Și-așa a fost prea mult. Când ai ajuns aici, m-am și mirat. Dar dacă m-aș întoarce cu spatele știu că ai pleca mai departe și ai râde de mine. Pentru că vrei să te duci, nici nu-ți poți închipui că ai putea să nu te duci mai departe. Dincolo de viață. Nimeni nu te poate opri. Nici mama ta, nici primejdiile, nici înțelepciunea și nici măcar eu, dar cineva trebuie să încerce. Cum se face că nu întrebi nimic?

– E ciudat că vrei să mă opresc aici.

– Nu trebuie să te oprești aici, ci să pornești înapoi.

Umbra plopului se topise în umbra serii. „Poate că e un semn”, își spuse Băiatul. „Oare într-adevăr nu voi pleca mai departe?”

– Nu depinde decât de tine, spuse copilul, de parcă i-ar fi citit gândul. Totuși, cred că la noapte poți dormi la noi.

Se lăsase un întuneric ușor ca o perdea de ceață. Băiatul simți din nou o mare sfârșeală. Porni în urma copilului pe o alee cu dale pătrate, între care creșteau fire subțiri de iarbă. Urcară câteva trepte. Întunericul se îngroșase atât de mult, încât Băiatul nu văzu decât o ușă de lemn care se deschise în fața lor. Se aflau într-o încăpere largă, cu pedestale înalte purtând cuburi care împrăștiau în jur o lucire fosforescentă. Treceau printr-o penumbră lăptoasă, contrastând puternic cu bezna de afară. Copilul deschise altă ușă și intrară într-o sufragerie cu mobilă grea, sculptată, luminată de o lustră obișnuită, prinsă de tavan cu un lanț.

– Tu ești, Lulú?

Dintre faldurile unei draperii se desprinsă o siluetă. Era o femeie suplă, fără vârstă. Băiatul nu-și dădea seama dacă e o adolescentă sau o femeie în jurul a treizeci de ani.

– Iarăși ai ieșit pe drum. Știi că n-ai voie. Mai ales acum. Dacă vei fi din nou pedepsit? Îl muștră ea. Copilul își plecă privirea. Afară de ochii aceia mov-argintii, întreaga înfățișare i se schimbă. Membrele își pierduseră finețea stilizată a conturilor, încheieturile-i erau ascuțite, ținuta stângace, încât părea o marionetă. Hainele de pânză viu colorată acopereau un trup cioplit parcă din lemn, cu unghiuri nefirești pornind din linii drepte. Chiar bretonul blond părea artificial. Băiatul era stânjenit, uitaseră de el, mai bine ar ieși încet pe ușă și ar pleca. Dar femeia îi zâmbi:

– Mă bucur că Lulú te-a adus aici. La noi, oaspeții sunt rari, dar acum am știut că vei veni, am și pregătit masa.

Băiatul se miră că nu simțise până atunci aroma îmbietoare care-i trezi deodată o foame de lup. Nimic din ce vedea pe masă nu-i era cunoscut. Nu știa ce să ia mai întâi, și cu care din multele tacâmuri aflate în fața lui. Privi pe furiș spre Lulú. Dar Lulú nu părea să aibă intenția de a mânca. Privea undeva departe, cu obrajii sprijiniți în palme, pierdut în gânduri prea grele pentru tâmpile lui delicate. Fiindcă nu îndrăznea să-și întoarcă ochii spre femeie, Băiatul se hotărî brusc și înfipse o sulică minusculă, bifurcată, în ceva oval și cafeniu ca o chiftea bine prăjită, cu pete galbene și cristale verzui, mirodenii probabil. Dădu s-o taie cu un mic pumnal cizelat.

– Violența este dăunătoare și respingătoare, acest fruct se deschide cu o mângâiere – îl opri femeia, și atinse cu vârful degetului un capăt al lucrului cafeniu, care se deschise, ca împins de un arc, în două jumătăți cu miez palid gălbui. Avea un gust amețitor, de ananas ținut în must, și-i potoli de minune foamea. Femeia avea un zâmbet cald și parcă mirat.

– Vrei să pleci mai departe? La ce bun atâta osteneală, și nici măcar nu știi ce cauți.

– Poate că voi găsi ceea ce caut atunci când voi ajunge acolo de unde nu voi mai simți nevoia să plec. Dacă nu voi găsi într-un loc, voi căuta într-altul. E un sentiment ciudat, nici eu nu înțeleg încă.

– Dar înainte ce făceai?

– Așteptam. Sufeream de somn fără vise. Iubeam la întâmplare, iubiri trecătoare și puțin triste. Și toate acestea nu erau adevărate, treceam prin ele ca printr-un miraj. Așteptam.

– Atunci din ce țară străină ești? Întrebă pe neașteptate Lulú. Ai o privire bună, care vine de nicăieri. Iar eu, care de obicei știu asta, nu te pot găsi.

– Mâine, Lulú. Sunt obosit, murmură el, simțind că ochii i se închid. Când reuși, cu un efort dureros, să-i deschidă, în jur era întuneric, iar el era întins într-un așternut moale. În tavan – un lumnator mare, presărat cu stele. Se vedea și o felie de lună, roșie ca o portocală. Raza ei cădea pe scoarța prinsă pe perete, lângă pat, luminând un tablou atârnat la căpătâi: sfântul Francisc. Alături era prinsă cu un ac o fâșie îngustă de hârtie. Întorcându-și privirea, Băiatul putu citi cele câteva cuvinte

scrise acolo: „Mon amour pour vous est infini”. Îi erau cunoscute. Să fi fost o coincidență? O simplă întâmplare? Ridică din umeri. „N-o iubeam, dar era așa de frumoasă!” Se simțea destul de bine. Luna dispăruse în nori. Cele șase cuvinte se puteau împleti oricum. Scrisul nu se mai vedea, însă conturul subțire al cuvintelor îi stăruia pe retină, schimbându-și docil locul, după voia lui. Infini... infini... pour vous... mon amour est infini... pour vous mon amour... mon amour est pour vous...

Noaptea se rotea blând, revărsând o stare de grație asupra odăii. Sfântul Francisc adormit își arcuia brațul pe gâtul unei căprioare. Deasupra somnului pluteau vietăți diafane supuse razei de lună care prăfua geamul luminatorului, înflorind cu orhidee aurii chipul palid al celui care dormea. O umbră asemănătoare unei păsări cu aripi imense acoperise luminatorul, întunericul se stratifica vibrând sacadat:

*„Fluturi galbeni stau pe flori,
am să mor
ai să mori,
Rătăcind printre culori
am să mor
ai să mori...”*

Fraza crucificată lângă pat începe să ardă, barieră incandescentă în calea descântecului dușman, pecetluind încordarea acelei clipe. Sfântul Francisc surâde încrezător visului de dincolo de încleștarea mută a celor două voințe opuse. Băiatul suspină prin somn. Ziua știa să-și apere singurătatea, dar uneori, noaptea, cei care-l iubeau reușeau să pătrundă prin gândurile lui. Mai ales mama: „A fost pe la noi Maria, cu copilul. Crește. Ai zice că are doi ani, așa e de voinic. Tu cum te mai simți? A întrebat de tine Cezar. Ți-a venit o scrisoare de la Alba. Te-a căutat de câteva ori și fata aceea cu plete blonde, ciudată fată, zâmbea și-i tremurau luminile ochilor, întreba și nu credea nimic din ce auzea și nu se plângea niciodată, de-mi era și frică de ea. Întoarce-te, că sunt bolnavă și mi-e greu singură, fetele au casele lor, grijile lor, o să mor și n-o să te mai văd”. „Vreau doar să mă limpezesc, să se așeze totul în sufletul meu când îmi voi găsi liniștea, mă voi întoarce. Tu ai simțit întotdeauna ce se petrece cu mine, înțelege-mă. Nu se poate altfel.”

Și, adesea, fata care-l căuta cu disperarea dragostei ei fără speranță: „Ochii tăi ar trebui să fie verzi. Știu că sunt castanii, cu puncte ca mierea, dar nu mi-i pot aminti decât verzi. Aproape că mă tem de culoarea asta... Am așteptat și azi, am așteptat nu știu ce, ceva de la tine, deși știu că nu putea fi nimic. Toată ziua mă gândesc la tine, îmi lipsești, îmi lipsești enorm, nu mi-a mai rămas decât inima pustiită de dorul tău și deznădejdea, inerția uneori, și dorința de-a muri, în fiecare clipă, dar nu se-ndură nimeni de mine. Am umblat ore-n șir pe străzi, mă tem că o să înnebunesc. Te-am căutat la telefon, telefonul suna în gol, tu nu răspundeai, unde ești? Mi-e atât de dor de tine și suport tot mai greu timpul care trece, decât să te îndepărteze de mine, mai bine să mă ucidă cât mai repede. Mă întreb zi și noapte unde ești, de ce ești așa departe, de ce, de ce nu există nici un alt loc pe lume unde să pot să mă mai simt bine, unde să mă pot ascunde de mine însămi, decât acolo unde ești tu”. „Îmi pare rău. Nu poți înțelege, fiecare are dreptul să-și aleagă viața. E singurul lucru cu adevărat al meu. Nu ți-l pot da. Nu e drept să-l ceri...”

Atât pentru fata blondă. Câte un gând, uneori. Ca pentru un tablou rămas undeva în copilărie. „Era așa de frumoasă! Dar n-o iubeam”.

Băiatul se trezi devreme. În clipa când deschise ochii, încercând să se regăsească între lucrurile străine din jur, se auzi o bătaie în ușă.

– Da, răspunse automat, în timp ce îl fulgeră teama că ar putea fi femeia aceea frumoasă, mama

sau poate stăpâna lui Lulú. Din fericire, dormise îmbrăcat. Se ridică, netezindu-și ușoara răvășeală a hainelor. În ușă apăru însă Lulú.

– Bună dimineața, Lulú. Am crezut că e doamna...

– Clara? N-ai s-o mai vezi. De fapt, ea nici nu există. A fost adusă aici special pentru tine. În cartea aceasta, ea este un personaj episodic. Rolul ei a fost doar acela de a-ți servi cina de aseară. Și de a-ți preveni teama. Cum te-ai fi simțit dacă aș fi locuit aici doar eu singur? De aceea a fost nevoie de ea. De altfel, și eu...

Lulú se opri brusc.

– Uneori vorbesc prea mult, multe lucruri pe care celălalt nu le înțelege. Cel mai adesea sunt singur, și când vine cineva nu știu să mă port, vorbesc de parcă aș fi tot singur. Dacă vrei, pot să te conduc până la marginea pădurii. Îți arăt drumul și mă întorc. Dar ar fi mai bine să rămâi. S-ar putea ca pădurea să ardă, de data aceasta. Tot n-ai să răzbești până la capătul drumului. Acolo nu vor ajunge decât puțini, poate nici aceia...

– ... doar eu. Dar trebuie să ajung, Lulú.

Porniră. Soarele strălucea puternic, deși dimineața era rece. Lulú ducea pe umăr o legătură și părea să-și fi uitat îngrijorarea. Îi arăta Băiatului ierburi ciudate și-i povestea despre însușirile lor tămăduitoare, magice sau otrăvitoare. Băiatul se minuna ascultându-l. „La vârsta lui nu știam nimic. Nici acum nu știu câte știe el”. Vântul începuse să bată, culcând la pământ firele înalte de iarbă. Zulufii aurii biciuiau obrajii copilului și-i acopereau ochii. Până la marginea pădurii mai era puțin. Crengile pomilor se scuturau cu furie, șuierând amenințător.